

Quê Hương còn mãi trong tôi

Tôi thuyên chuyển về hãng mới được 2 tháng nay. Từ giã hãng cũ sau 25 năm trời lòng nghe buồn man mác, mặc dù mỗi ngày tôi phải lái xe 110 Km, đường xa vời vợi, cứ 4 năm phải thay xe 1 lần với số lương ít ỏi của người không có nghề nghiệp, nhưng rồi vẫn phải cố gắng làm để nuôi các con, để có chút tiền gửi về quê nhà cho người thân, đôi khi làm thêm giờ phụ trội, số tiền này tôi thường để dành để giúp cho những người có hoàn cảnh nghiệt ngã, nhất là những tù nhân lương tâm bên quê nhà.

Đang sửa soạn tan sở, tự nhiên cô bạn đồng nghiệp có mái tóc dài vàng, đến bên tôi nhoẽn miệng cười với tôi nét mặt thật rạng rỡ, rồi cô hỏi tôi: „bạn là người Việt Nam phải không? Tôi vui vẻ trả lời: „vâng tôi là người VN“ , Cô chẳng nói gì, từ từ lôi trong cô áo ra sợi dây chuyền cô đang đeo. Tim tôi ngừng lại, tôi xúc động quá! cô đeo hình bản đồ Việt Nam, và rồi tôi bật khóc. Dòng máu Việt Nam lưu chảy trong tôi, ấm áp.

Cô kể tôi nghe, cô lấy chồng VN 12 năm rồi cô sanh được một cháu gái, cô thương Việt Nam lắm. Tôi ôm cô, cô ôm tôi, làm như chúng tôi cùng tìm về chung 1 tổ ấm, trong đó có hình ảnh Mẹ Việt Nam, chúng tôi nhìn nhau long lanh ngấn lệ. Có một cái gì đó rất thiêng liêng mà lâu lắm rồi làm như tôi không để ý. Cô hỏi tôi qua đây bao lâu rồi, tôi ngậm ngùi trả lời „27 năm rồi, nước Việt Nam là quê Mẹ, nhưng tôi cũng coi nước Đức của cô như quê Cha, vì đã nuôi dưỡng những người con lạc loài của dân tộc tôi“.

Tôi về nhà 4 tiếng rồi mà tim tôi vẫn còn mệt, vẫn còn thổn thức. Thì ra tình yêu Quê Hương của tôi mãnh liệt quá mà bấy lâu nay ngủ kín trong tôi...

Hình ảnh buổi sáng đầy ảm đạm, thứ tư 30.4.1975 lại hiện về trong tôi. Cái buổi sáng mà cả miền Nam sống trong bàng hoàng, hoang mang lo sợ.

Con xóm nhỏ của tôi, người dân chạy úa ra đường, họ la lên hoảng hốt: „bà con ơi, việt cộng vào rồi, chúng chạy khắp đường phố“! Có người lại nói: „ra mà coi những anh bộ đội có đuôi nè“! Quang cảnh hỗn loạn, họ chạy ra đường để bê về những thức ăn còn để lại của quân đội Mỹ để phòng cho một ngày đói sắp đến, tội quá, và thương quá cho người dân của chúng tôi.

Chị lớn tôi chạy ra , chạy vào không yên, chị thuyết phục cha tôi cùng gia đình di tản, nhưng cha tôi buồn rầu nói „ con đưa mẹ và các em đi, còn Ba phải ở lại, Ba chờ 2 em con, một đứa còn làm tù binh của cs ở Kontum đã mấy tháng nay chưa biết ra sao, còn 1 đứa hiện ở trong quân trường Thủ Đức, Ba chỉ còn 2 người con trai, và rồi chị tôi vì quyền luyến gia đình nên đành ở lại, âu đó cũng là định mệnh nghiệt ngã cho gia đình tôi sau này,

Chiều tối anh tôi chạy từ quân trường Thủ Đức trở về nhà, mình trần với đôi mắt buồn điệu vợ: „việt cộng vào mình thua trận, mất tất cả rồi“! anh tôi ngồi im lặng, cha tôi nhìn anh chua xót”. Nhớ lại mới cách đây mấy tháng thôi, khi anh bị động viên nhập ngũ, gia đình tôi lo sợ, trong cái sợ của chiến tranh, nay còn mai mất. Tôi nằm trong phòng khóc ngất, ngoài kia anh tôi đàn bài hát „bay đi cánh chim biển“ thật u buồn, mỗi tuần gia đình tôi lên Thủ Đức thăm

anh, mang theo đầy thức ăn, nhất là món chả cá thu do tự tay chị tôi làm, nhìn anh mà nghe lòng thương xót, mái tóc bông bênh thời sinh viên nay thay vào mái tóc cua được hót cao, anh có vẻ dày dặn phong sương trong những ngày ở quân trường và dường như cũng tiếc nuối hoài bão đời mình là ăn học thành tài giúp đỡ gia đình, nhưng vì chiến tranh anh đành buông bỏ để theo tiếng gọi của non sông.

Vậy mà giờ đây, nhìn anh như có gì u uẩn, anh trở về gia đình như 1 người thua trận, anh trở nên ít nói, đôi mắt vốn dĩ của anh đã buồn nay lại thăm thẳm 1 màu đen cho viễn ảnh của những ngày sắp tới.

Khoảng 15 ngày sau người anh lớn tôi từ Kontum trở về, Cha Mẹ tôi vui mừng vì đã tìm lại được 2 người con. Cơ hội di tản bằng máy bay đã mất, gia đình tôi sống trong cảnh cơ hàn đã nghèo càng nghèo thêm, chị tôi hằng ngày phải gánh trên đôi vai gầy khi thì nôi bánh canh, khi thì nôi canh bún để có tiền nuôi sống cả gia đình cho qua ngày, có những ngày bọn công an đuổi chị chạy đồ cả quang gánh, về nhà chị tôi tủi thân ôm mặt khóc ngất. Nhìn hình ảnh đứa con gái yêu cha tôi lâm bệnh, ông bị tắt đường tiêu, cũng may lúc đó còn một BS ở bệnh viện Cộng Hòa cùng xóm tới chữa cho cha tôi, nhiều đêm khi màn đêm rũ xuống cha tôi như người mất tâm thần, ông đi lang thang ngoài đường phố khiến anh em chúng tôi hốt hoảng chạy đi tìm, sau này khi tâm thần đã ổn định cha tôi xót thương cho chị em chúng tôi, nhất là người chị, chỉ vì quyết định của cha mà làm cả gia đình phải sống trong ngục tù cộng sản, cái ngục tù lớn mà toàn dân miền Nam phải chịu trong cảnh đọa đày, đói ăn, đe dọa.

Cha mẹ tôi di cư năm 1954, bỏ lại người con cả đã lập gia đình ở lại miền Bắc vì chị tôi đã lập gia đình. Gia đình tôi thời gian ở Bắc cũng khá giả, tưởng rằng sau này gặp lại, nhưng băng đi 20 năm trời, cha tôi luôn nhắc về đứa con gái đầu lòng, cha nói „chị các con đẹp và ngoan lắm“. Khi cộng sản cưỡng chiếm miền Nam 1 năm sau, gia đình tôi liên lạc được với chị tôi, chị tôi đã có 5 người con, gửi hình ảnh vào Nam, Mẹ tôi đã khóc ngất, còn tôi nhìn hình ảnh chị với lòng thương mến qua lời cha kể

2 năm sau, một buổi tối gia đình tôi ra ga Saigon để đón chị tôi từ miền Bắc vào, chỉ còn tôi và mẹ tôi ở nhà, bỗng nhiên ngoài cửa có 1 cụ già vắn tóc, răng đen, đứng sừng sững, Mẹ tôi nói „nhà tôi không có gì để giúp bà hết“, Người đàn bà bỗng nhiên òa lên khóc, khóc nức nở: „u không nhìn ra em sao, em con gái đầu lòng của u đây mà! Giời ơi!“ Mẹ tôi sững sờ, 2 mẹ con ôm chầm lấy nhau, mừng mừng tủi tủi, Tôi đứng đó 2 hàng nước mắt không ngừng chảy, Trời ơi! Chị tôi đây sao? già hơn cả Mẹ tôi nữa, quần áo thóc thếch, Tôi biết chị tôi tủi thân lắm vì thân phận, vì mẹ không nhận ra mình, tưởng mình là kẻ ăn mày. Mô Phật! xã hội miền Bắc, đảng cộng sản tạo ra con người cơ hàn tới cùng cực như vậy sao?

Chị tôi kể lại ngày Cha Mẹ tôi di cư, cộng sản đuổi chị tôi ra khỏi nhà, rồi còn làm mộ giả để xử bắn Cha tôi vì cho rằng cha tôi là địa chủ, chị sống lây lất làm than, gia đình nội ngoại 2 bên đều không dám nhìn nhận, tới nỗi người chồng của chị cũng bỏ chị ra đi vì sợ liên lụy, thời gian đó chị tôi phải chạy

trôn qua các làng lân cận để sống lây lất cho qua ngày, khi thì đầu đường xó chợ, lúc thì vào các chùa đền tá túc với hy vọng 1 ngày nào đó sẽ vào Nam tìm lại được cha mẹ và các em.

Thời gian lưu lạc vất vưởng qua các làng lân cận, chị tôi may nhờ 1 gia đình cho chị tôi tá túc, sau này vì cái nghĩa người ta đã cru mang trong lúc chị lạc lõng, bơ vơ nên chị tôi đã thành gia thất với người con cả trong gia đình này. Anh chị tôi sanh được 5 người con với cái nghề làm ruộng cho hợp tác xã rất là cực khổ, có những ngày thiếu ăn, chị tôi phải lặn lội trên những ngọn đồi cao để lượm những mẫu xương gà của bọn cán bộ công an lén lút ăn vút bữa bãi để mang về nấu cháo cho con mình. Những lúc quá cực khổ chị tôi lại ôm mặt khóc tức tưởi „sao Thầy U lại bỏ em để cho em khổ“ cái chữ em sao mà ngọt ngào hiếu hạnh quá, sự kham nhẫn có chút hờn trách trong chị.

Chị nói giờ đây chị sung sướng lắm rồi vì ước vọng tưởng như không bao giờ có là gặp được lại thầy mẹ và các em, chị thỏa mãn. Chị ở với gia đình tôi một tháng lại quay về Bắc, tôi biểu chị vái mang về may cho các cháu, chị ôm xấp vái mà nghẹn ngào: „cả đời từ khi Thầy U đi giờ chị mới có cái này may cho các cháu, ông bà ngoại gửi cho các cháu cái tivi đen trắng 16 in. Ôi 20 năm trời chị tôi sống trong nhục nhằn, tủi hờn với con người cộng sản, chung một dòng máu da vàng, cùng 1 tiếng nói Việt Nam mà sao không có chút tình, cái tình cái nghĩa đồng bào rất thiêng liêng đã nằm sâu trong huyết quản mà ông bà ta luôn dạy bảo.

Giờ thì cả miền Nam tiếp nối trong cái „tiến lên, tiến mạnh nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa VN“ mỗi ngày cái loa phóng thanh ra rả những tiếng ré của bọn nhạc công như chọc thủng vào tim óc của người dân miền Nam..

3 năm sau từ 1 đứa học sinh hiền khô, tôi trở thành người buôn bán ngoài chợ, bán lủi, bán chui để tránh bàn tay khát máu, ăn cướp của bọn công an, lúc nào cũng rình rập để tịch thu, đóng thuế.

Đang lang thang khu phố chợ Saigon tình cờ tôi gặp lại thầy dạy toán của tôi đang đi chiếc xe đạp, tôi mừng rỡ hồi hả chạy tới chào Thầy, Thầy nhìn tôi ngơ ngác như người mất thần không nhận ra tôi, cái đứa học sinh mà Thầy từng tuyên bố là ngoan nhất lớp. Tôi buồn bã, Thầy tôi dường như mất trí, Thầy tôi vì là quân nhân biệt phái nên cũng bị đi tù cộng sản. Hình ảnh người Thầy mới đây thôi, nghiêm nghị, nhưng hiền hòa lúc nào cũng mặc cái áo sơ mi trắng thắt cà vạt để làm gương cho học sinh giờ đây xóc xếch.

Tôi run run nói; „Thưa Thầy, Thầy dạy con lớp 11B, lớp 12A môn điểm động học, thống kê và xác suất, mỗi sáng khi Thầy vào lớn Thầy bắt chúng con cùng đứng nghiêm nghị cùng với Thầy vỗ tay hát bài hát Việt Nam, Việt Nam, Thầy còn nhớ không?

Mắt Thầy tôi thoảng sáng niềm vui, và rồi tôi hát nho nhỏ 1 đoạn trong bài hát VN. Thầy nhìn tôi, „Cám ơn em, thầy Minh Tâm dạy lý hóa cả gia đình đã chết ngoài biên cả, nhiều người đã vào tù. Việt Nam giờ còn gì hả em? Tình thương biến thành thù hận“ và Thầy đạp xe đi lủi vào đám đông. Tôi đứng đó ngỡ ngàng, nước mắt tuôn chảy.

Thầy ơi! Ngàn đời con không bao giờ quên bài hát Thầy đã từng dạy cho chúng con với đầy tính nhân bản và tình tự quê hương. Tiếng gọi Việt Nam từ khi con bắt đầu tập nói, với tình yêu cha và dòng sữa mẹ đã ấp ủ con với đầy tình thương, của lòng vị tha mà quý Thầy đã dạy dỗ chúng con cho bao thế hệ trở thành 1 người hữu dụng cho đất nước. Việt Nam! tiếng con gọi đồng bào con thật thân yêu trong hoàn cảnh nghiệt ngã này

*Việt Nam Việt Nam nghe từ vào đời
Việt Nam hai câu nói bên vành nôi
Việt Nam nước tôi.*

*Việt Nam Việt Nam tên gọi là người
Việt Nam hai câu nói sau cùng khi lìa đời
Việt Nam đây miền xinh tươi
Việt Nam đem vào sông núi
Tự do công bình bác ái muôn đời*

*Việt Nam không đòi xương máu
Việt Nam kêu gọi thương nhau
Việt Nam đi xây đắp yên vui dài lâu
Việt Nam trên đường tương lai,
Lửa thiêng soi toàn thế giới
Việt Nam ta nguyện tranh đấu cho đời*

*Tình yêu đây là khí giới,
Tình thương đem về muôn nơi
Việt Nam đây tiếng nói đi xây tình người
Việt Nam! Việt Nam!
Việt Nam quê hương đất nước sáng ngời
Việt Nam! Việt Nam! Việt Nam muôn đời*

Rời khu chợ Saigon tôi đi qua thương xá Tam Đa, tình cờ tôi gặp lại thầy dạy vật lý của tôi năm đệ tứ, tôi chào Thầy mừng rỡ, Thầy vẫn nhớ tôi, rồi hỏi „con học tới đâu rồi?“.Tôi chớp mắt „thưa con không được học nữa vì người ta cho con là con của nguy, giờ con buôn bán qua ngày để nuôi sống gia đình“, Thầy tôi nhìn tôi thương cảm: „cả nước như vậy con ạ, cô con bây giờ cũng phải lam lũ, ngồi đầu đường xó chợ để bán từng cái áo cái quần bên kia khu chợ trời, mỗi ngày Thầy phải quanh quanh đây chờ khi bọn công an xua đuôi bắt bớ những người bán hàng, Thầy chở cô chạy. Thầy không còn đi dạy nữa, thôi Thầy tạm biệt con nhé, chắc không còn lâu đâu con, khi chế độ độc tài, chà đạp nhân quyền sẽ bị toàn dân vùng lên giải trừ, cố gắng nhé con. Thầy tôi vỗ nhẹ nhẹ trên vai tôi, tôi cảm nhận được sự an ủi, vỗ về của Thầy tôi.

Buổi trưa nắng gắt như thiêu đốt con người, tôi đi bộ ra chợ cũ để trở về nhà, mồ hôi đổ ra như tắm, tiếng hú còi, tiếng la hét cùng đoàn xe chen chúc nhau chạy hỗn loạn, vì bị công an đuổi bắt, mắt tôi hoa lên. Trời ơi! trong đoàn xe chạy đó có thầy giáo tôi và người vợ tảo tần? hình ảnh 2 người Thầy thân yêu của tôi, hình ảnh gia đình cùng đồng bào miền Nam đang sa vào ngục tù cs. Họ đã trả thù, hủy hoại miền Nam bằng mọi hình thức, tướng lãnh, sĩ quan Cộng Hòa bị đày ra Bắc, những nhà mô phạm, những người trí thức đều phải đi tù, họ đối xử toàn dân miền Nam bằng bạo lực, bằng kinh tế mới, bằng đánh tư bản, bằng đổi tiền, chúng tôi đang từ từ xuống hố của địa ngục trần gian do cs tạo ra.

Trong dòng người xô bồ hốt hoảng đó cùng bè lũ công an mặt mày hộc hách, con cáo già HCM, loài quỷ đỏ đã hiện nguyên hình. Ôi! Hồ Chí Minh, chính mi đã xô toàn dân tộc VN từ từ trôi xuống vực thẳm. Tôi muốn hét lớn lên cho mọi người cùng nghe:

Ngoa ngôn cùng bạo lực

*Công an CSVN có biết?
"bác" yêu nước thương nòi:
Chiếm từng tấc đất dân,
Tạo nên màn địa chủ
Cũng chưa đủ lòng tham,
Rủ bè lũ tham tàn
Cưỡng chiếm đoạt miền Nam,
Gây bao cảnh lầm than,
Làm cửa nát nhà tan,
Khiến dân lành đau khổ
Cảnh máu đổ thịt rơi
Thây người trôi biển cả
Tạo ra cảnh nhà mồ
Người tù sống lữa lờ
Đày biệt xứ xa xăm
Nơi rừng sâu nước độc
Không áo mặc cơm ăn.
Miệng ra rả hô hào
Cho rằng ta "giải phóng"
Lòng vẫn luôn trông ngóng
Viện trợ của Nga Tàu
Để thỏa mãn tự hào
Một bè lũ cuồng si
Si từ khi Hồ ly xuất hiện
Cuồng từ thuở Mác ra đời
Nói muôn lời hội nghị
nào là dân là chủ,*

nào đảng là tớ tôi,
Tớ mà đòi quản lý
bắt chủ đi ở tù
hoặc đi kinh tế mới
Công an csVN có biết?
Bọn chúng bay là đảng ma chơi
sống ngược đời, trái luân thường đạo lý
chết làm thân vật vờ không mô.
là đà bay khắp chốn
chẳng ai cho nương nhờ
HCM giấc mộng cơ đồ
giờ nằm trong nhà mồ
Biến đảng bay thành đảng quỷ
Ngày đã tàn toàn dân vùng dậy
Không cần chạy, hãy cúi đầu
Trước linh hồn Tổ Quốc

Tiểu Mai

www.vietnamvanhien.org

vietnamvanhien.net